Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ

Στὸ χορὸ τῆς Ὄπερας, στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Στὴν ἀπέραντη αἴθουσα μὲ τὴν φαντασμαγορικὴ διακόσμηση, ὅμιλος προσωπιδοφόρων πηγαινοέρχονται, ἀλληλοπειράζονται, σιγοτραγουδοῦν, ψιθυρίζουν... Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πλημμυριμένη ἀπὸ ἀρώματα, ἀπὸ ἕναν ἐρωτικὸν ἠλεκτρισμὸ ποὺ μεταδίδεται σ' ὅλους τοὺς παρευρισκομένους.

ΡΕΝΒΙΑ, *(πλησιάζοντας τὸν φίλο του Παῦλο Βινιέρ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι περιμένει κάποιον).*— Πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ ; Ἐσὺ ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος ; Κάποιο λάκκο ἔχει ἡ φάβα ἀσφαλῶς... Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ἤρθες ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια... Κάποια ἐρωτικὴ περιπέτεια μυρίζομαι πάλιν.

ΒΙΝΙΕΡ, *(πιάνοντας τὸν Ρενβὶλ ἀπ' τὸ μπράτσο).*— Ναί, φίλε μου, τὸ μάντεψες. Μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μ' ἔκανε νἄρθω ἐδῶ, μιὰ περιπέτεια ὑπέροχη.. Περιμένω ἕνα κουκλάκι... Εἶνε εἴκοσι χρόνων μόλις, ἔχει ξανθὰ βενετσιάνικα μαλλιά, μάτια θαυμάσια... καὶ μιὰ μέση... καὶ κᾶτι γραμμές !..

ΡΕΝΒΙΑ.— Καὶ ποῦ τὸ ἀνακάλυψες αὐτὸ τὸ κομψοτέχνημα ;

ΡΕΝΒΙΑ.— Στὴν ὁδὸ ντὲ λὰ Παὶ πρὸ 15 ἡμερῶν. Εἶνε μοδιστροῦλα.

ΡΕΝΒΙΑ.— Καὶ σοῦδωκε ραντεβοῦ ἐδῶ ;

ΒΙΝΙΕΡ.— Ναί μ' ἕνα γράμμα της σήμερα. Θὰ ἀνταμώσουμε ἐδῶ ἀκριβῶς ποὺ βρισκόμαστε... Τὴν περιμένω μιὰ ὥρα τώρα. Κᾶτι θὰ τῆς ἔτυχε γιὰ ν' ἀργήσει τόσο πολύ.

ΡΕΝΒΙΑ.— Καὶ δὲν μοῦ λές ; Σοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ αὐτὴ ἡ κοπέλλα ;

ΒΙΝΙΕΡ.— Μ' ἀρέσει λέει ; Τρελλαίνομαι !

ΡΕΝΒΙΑ.— Περίεργο ! Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἕνα μόλις χρόνο παντρεμένος μὲ τὴν πειὸ χαριτωμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου ! Ἀλήθεια καὶ τί ψευτιὰ τῆς κόλλησες τῆς γυναίκας σου, τῆς Ἰωάννας ;

ΒΙΝΙΕΡ.— Τῆς εἶπα ὅτι ὡς γενικὸς σύμβουλος τοῦ Συνδικάτου τῶν Τροχιοδρομικῶν, εἶχα ὑποχρέωση νὰ παρευρεθῶ στὸ χορὸ ποὺ δίνουν ἀπόψε... Μαζί της ἔμεινα ὡς τὶς ἕνδεκα. Τὴν περιποιήθηκα, τῆς διηγήθηκα διάφορα πράγματα, τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς ἀγοράσω μιὰν ἐρμίνα... Ὕστερα τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῇ... τῆς ἔδωκα ἕνα φιλί, γλυκό, παρατεταμένο, συνοδεύοντάς το 'μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ καὶ ὕστερα... ὕστερα, δρόμο ! Θὰ ἀποκοιμήθηκε ἀσφαλῶς λέγοντας : Ὁ καϋμένος ὁ Παῦλος τὶ τακτικὸς ποὺ εἶνε στὶς ὑποχρεώσεις του !...

(Οἱ φίλοι κάμνουν μερικὰ βήματα, κουβεντιάζοντας. Φορώντας ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο ποὺ τὴν τυλίγει ὁλόκληρη, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ μιὰ μάσκα ἀπὸ βελοῦδο καὶ νταντέλλα, πολὺ μακρυά, ποὺ καθιστᾶ σχεδὸν ἀδύνατη τὴν ἀναγνώριση, ἡ Ἰωάννα Βινιέρ, ἀνεβαίνει μὲ τὴν φίλη της Κα ντ' Ἀλλὲβ, τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια τῆς μεγάλης σκάλας).

ΙΩΑΝΝΑ.— Ποῦ νὰ τὸν ἀνακαλύψω μὲς σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο ;

Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Ἀφοῦ τὸ τηλεγράφημα ποὺ βρῆκες στὴν τσέπη του ἔλεγε : «Δεύτερη στοά, ἀριστερά», θὰ βρίσκεται ἐδῶ...

ΙΩΑΝΝΑ.— Καὶ μήπως τόση ὥρα ποὺ θἄχουν συναντηθεῖ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἐδῶ πέρα ; Εἶνε δυὸ ἡ ὥρα !...

Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, *(σφίγγοντας ζωηρὰ τὸ μπράτσο τῆς Ἰωάννας).*— Νάτος ! !

ΙΩΑΝΝΑ, *(πολὺ συγκινημένη).*— Ποῦ εἶνε ;

Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Ἐκεῖ... δέκα βήματα μπροστά μας, μὲ τὸν Ρενβίλ !

ΙΩΑΝΝΑ.— Ἄ ! ναί... τὸν εἶδα, τὸν εἶδα !.. Τὸν ἄθλιο !..

Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, *(νοιώθοντας ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶνε ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσει).*— Τί εἶν' αὐτά ; Δὲν ντρέπεσαι !...

ΙΩΑΝΝΑ, *(κυρίζοντας τὸ ὄμωμα τοῦ μαντηλιοῦ της).*— Τίποτε.. ἡ ἔκπληξις... ἡ συγκίνησις... *(Κάμνοντας ἕνα βῆμα) :* Ἀλλὰ θὰ τόν...

Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ. Θέλεις νὰ τὸν πλησιάσεις ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Ναί... ἀμέσως... Ἄφησέ με ἀγαπητή μου... Εἶμαι ἐντελῶς καλά... μὴν ἀνησυχεῖς.. Καὶ ἂν μοῦ συμβεῖ τίποτε, θἀρθῶ νὰ σὲ βρῶ στὸ θεωρεῖο σου. Εἰδ' ἄλλως αὔριο... Σ' εὐχαριστῶ... Ἀντίο !..

(Ἐγκαταλείπει βιαστικὰ τὴν φίλη της καὶ πάει καὶ χτυπᾶ μὲ τὴν βεντάλια της τὸν ὦμο τοῦ Παύλου).

ΙΩΑΝΝΑ, *(μὲ προστακτικὴ φωνή).*— Καλησπέρα, ἀκατανίκητε κατακτητή !..

ΠΑΥΛΟΣ, *(γυρίζοντας ἀποτόμως, σὰν ἀποσβολωμένος ποὺ ἀκούει μιὰ φωνή, ποὺ ὅσο καὶ ἂν εἶνε προσοποιητή, μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τῆς γυναικός του).*— Ποιὰ εἶστε ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Ἀπὸ πότε εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ λέῃ κανεὶς τ' ὄνομά του, στοὺς χορούς ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Σᾶς ρώτησα γιατὶ ἔχετε μιὰ φωνή... Μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς ὅρκο... Μὰ δὲ μοῦ λέτε, μὲ γνωρίζετε ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Λιγάκι.

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ γὼ σᾶς γνωρίζω ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Δὲν ξέρω !.. Κυττάξτε !..

ΠΑΥΛΟΣ.— Τί νὰ κυττάξω ; Ἐσεῖς εἶστε σκεπασμένη ὁλόκληρη... *(Ἡ Ἰωάννα ἀνοίγει τὸ ντόμινό της καὶ ἐμφανίζει μιὰ θαυμάσια τουαλέττα, τὴν ὁποίαν δὲν ἀναγνωρίζει ὁ ἄντρας της γιατὶ μόλις τὸ πρωῒ τῆς τὴν πῆγαν. Ὁ Παῦλος ἐνθουσιάζεται) :* Τώρα μάλιστα, τώρα μποροῦμε νὰ σᾶς θαυμάσουμε τοὐλάχιστον !.. Τί θαυμάσιο ντεκολτέ ! Τί ὑπέροχα μπράτσα !.. Δίχως κανένα κόσημα... Ἄ ! τὸ πράγμα ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνδιαφέρον...

ΙΩΑΝΝΑ.— Δὲν εἶνε ἔτσι ;... Μὰ πῶς δὲν σᾶς θυμίζω τίποτε ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Τίποτε ἀπολύτως... Μόνο ἡ φωνή σας, ἡ φωνή σας εἶνε καταπληκτικό !.. *(Ἀπερίσκεπτα) :* — Ἂν δὲν ἤξερα ὅτι ἡ γυναίκα μου...

ΙΩΑΝΝΑ.— Πῶς ; ἔχετε γυναίκα, γυναίκα νόμιμη ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Νομιμοτάτην.

ΙΩΑΝΝΑ.— Καὶ ἤρθατε βέβαια ἐδῶ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὴν ἀπατήσετε ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὤ ! Ὤ ! δὲν τ' ἀφήνουμε αὐτά ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Καλά, ὅπως θέλετε. Θὰ σᾶς κάνω λοιπὸν μιὰ πρόταση. Ἀπ' ὅ,τι βλέπω, φαίνεται ὅτι σᾶς ἀρέσω. Ἔχω τρεῖς ὧρες ἐλεύθερες. Πᾶμε νὰ φᾶμε κάπου μαζί ; Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ πλήξετε μαζί μου. Δέχεστε ;

ΠΑΥΛΟΣ, *(Ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν ἀποροδόκητη αὐτὴ περιπέτεια).* — Ἂν δέχομαι λέει ; Μὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἐνθουσιασμένος !

ΙΩΑΝΝΑ.— Ὑπὸ ἕναν ὅρον ὅμως, ὅτι δὲ θὰ βγάλω τὴ μάσκα μου οὔτε μιὰ στιγμὴ καὶ ὅτι δὲ θὰ δῆτε ἀπὸ μένα παρ' ὅ,τι θελήσω νὰ σᾶς δείξω μόνη μου... Ἔχω τὸ λόγο σας ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Τὸν ἔχετε... *(Προσφέροντάς της τὸ μπράτσο του).* Πᾶμε ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Πᾶμε...

(Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸν μοναχικὸ κῆπο ἑνὸς ἐξοχικοῦ κέντρου. Ὁ Παῦλος Βινιὲρ εἶνε στὸ κέφι, καὶ ἀπὸ κάμποσην ὥρα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰωάννας ἔχει δημιουργηθῆ ἀρκετὴ οἰκειότης. Τὸ σεῖς τὸ ἔχει ἀντικαταστήσει τὸ σύ).

ΠΑΥΛΟΣ, *(μὲ φωνὴ θερμὴ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας).*—Καὶ εἶσαι τὸ πλάσμα ποὺ ὀνειρεύτηκα, ἡ ἰδεώδης γυναῖκα, ἡ ὄμορφη, ἡ ἔξυπνη, ἡ πλασμένη γιὰ τὸν ἔρωτα. Τὰ πάντα μοῦ λέν ὅτι εἶσαι μιὰ θεσπέσια γυναίκα ! Τὰ μικρά σου πόδια, τὰ καμαρωτά, τὰ ὁλόχυτα μπράτσα σου, τὰ μάτια σου ποὺ σπιθοβολοῦν κάτου ἀπ' τὴ μάσκα, καὶ τὰ χείλη σου, τὰ κόκκινα καὶ ὑγρά, τὰ καμωμένα γιὰ νὰ δίνουν τὰ πειὸ γλυκὰ φιλιὰ τοῦ κόσμου !

ΙΩΑΝΝΑ.— Τὰ ἴδια λές καὶ στὴν γυναίκα σου ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Τί ἰδέα ! Μὰ ἄφησε τὴν γυναίκα μου τώρα... Δὲν πρόκειται γιὰ κείνη, πρόκειται γιὰ σένα ! *(Πιάνοντάς την ἀπὸ τὴ μέση χωρὶς ἐκείνη ν' ἀντισέκεται).* Εἶσαι ἡ αἰχμάλωτός μου ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε... Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάνω ὅ,τι θέλω...

ΙΩΑΝΝΑ.— Ξεχνᾶς τὸν ὅρκο σου ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὄχι, δὲν τὸν ξεχνῶ, μὰ γίνομαι τρελλὸς κοντά σου ! Καμμιὰ γυναίκα δὲν μ' ἔκανε ποτὲ νὰ νοιώσω ὅ,τι νοιώθω μαζί σου ἀπόψε... Ὦ ἀγάπη μου ! ἀγάπη μου !... Θέλω νὰ γίνῃς δική μου, ὁλοδική μου !... Φοβᾶσαι ; Σκέπτεσαι πῶς θἄχεις κατόπιν τύψεις ;...

ΙΩΑΝΝΑ.— Μπᾶ δὲ βαρυέσαι ! Καὶ σύ ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποιὸς λογαριάζει τώρα τέτοια πράγματα ; Εἶμαι ὁ πειὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ΙΩΑΝΝΑ.— Καλὰ καὶ ἂν γίνω δική σου, μήπως δὲν θὰ ξαναγυρίσεις στὴ γυναίκα σου ;

ΠΑΥΛΟΣ, *(μελαγχολικά) :* — Ναί, ὅπως ὕστερα ἀπὸ τ' ὄνειρο ξυπνοῦμε στὴν πραγματικότητα ! *(Κυττάζοντας τὴν Ἰωάννα) :* — Μὰ εἶνε ὅμως δυνατὸν ὕστερα ἀπ' τὶς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας ποὺ θὰ ζήσουμε, νὰ χωριστοῦμε ;... Εἶνε δυνατόν, ξέροντας ὅτι ὑπάρχεις, ὅτι ζεῖς, ὅτι ἔγινες μιὰ φορὰ δική μου, νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ ποτὲ πιά, ποτέ, νὰ μὴ μάθω ποιὰ εἶσαι ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Ἔ, λοιπὸν μάθε το... *(Βγάζοντας ἀποτόμως μάσκα καὶ ντόμινο).* Κύτταξε !.. *(Ἐξοργισμένα) :* Καλησπέρα Παῦλο !..

ΠΑΥΛΟΣ, *(ἀποσβολωμένος).*— Ἡ Ἰωάννα !..

ΙΩΑΝΝΑ.— Ἔ ;... Τί εἶνε ἡ φαντασία τέλος πάντων, φτωχέ μου φίλε !.. Ἀλλὰ μὴν κορεμᾶς τέτοια μοῦτρα, νὰ ζήσῃς... Δὲν μ' ἀπάτησες,.. μὲ μένα θὰ μ' ἀπατοῦσες !

ΠΑΥΛΟΣ, *(χαμογελᾶ, βλέποντας ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν θύμωσε) :* Ὥστε μοῦ συγχωρεῖς τὴν ἁμαρτωλὴ πρόθεση ;

ΙΩΑΝΝΑ.— Ναί γιατὶ εἶμαι πρακτικὴ σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες. Τὴν ἁμαρτωλὴ πρόθεση σοῦ τὴν συγχωρῶ... Ποτὲ ὅμως δὲ θὰ σοῦ συγχωροῦσα καὶ τὴν ἁμαρτία !...
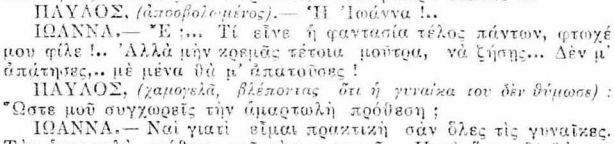
— *Καλησπέρα Παῦλο !...*